

[Pürschel.]

vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger i den Anledning.

Den ærede Ordfører udtalte — jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til at citere det —:

„at alle herhjemme maa kunne enes i Kravet om at holde Landet frit for den Lovløshed, for de Mord, Drab og Voldshandlinger, som man i de senere Aar andetsteds har været Vidne til fra frivillige bevæbnede Korps' Side, hvad disse Korps saa end maatte skilte med.“

Ja, derom er der ingen som helst Uenighed, men der kan jo heller ikke være den ringeste Tvivl om, at der ikke er Skygge af Grund til at skride ind mod de frivillige Korps her i Landet for at naa dette Formaal. Og det ved det ærede Medlem. Han ved, at til disse Korps kan han ikke med det svageste Skin af Berettigelse knytte Mistanke om, at der til deres Gerninger skulde være knyttet Mord, Drab, Voldshandlinger, Lovløshed. Det er en Diskussionsmaade, som ligger milevidt under, hvad et Regeringspartis Ordfører skulde anse det for tilladeligt at indlade sig paa.

Naar det ærede Medlem derefter siger, at

„den lovlige Orden kan og bør kun opretholdes af Landets lovlige Ordensmagt“,

saa er alle enige heri, men det ærede Medlem ved jo lige saa godt som enhver anden i denne Sal, at de frivillige Korps her i Landet aldrig har været anvendt og aldrig vil blive anvendt som Ordensmagt. Hvorfor saa disse overflødige Ord? De kan kun være et Forsøg paa at kaste en Mistanke, at kaste Smuds paa disse Korps' Virksomhed. Det er disse Korps højt hævet over.

Den Begejstring for Frivillighed, der kommer til Orde hos den højtærede Ordfører, strækker sig kun til den Frivillighed, der er betalt. Saa længe Folk faar Penge for at stille sig til Raadighed, for at lade sig uddanne til Mord for at bruge „Social-Demokraten“'s Udtryksmaade, er der Begejstring for Frivillighed; men saa snart Folk ofrer Tid og Penge paa at skaffe sig en Uddannelse ene med det Formaal at stille sig til Raadighed for den lovlige Regering, naar den maatte kalde paa den til Landets Forsvar, har man ikke Midler tilstrækkeligt urene til at mistænkeliggøre denne Optræden. I Sandhed en værdig Angrebsmaade!

Der cirkulerede i Fjor ved Universitetet en Adresse mod Akademisk Skyttekorps. Denne Adresse indeholdt en Række ubeviste og ubeviselige Paastande, til Dels rent ud løgnagtige Paastande. Det vakte Opsigt, at

en Professor satte sit Navn under det. Det vakte mere Opsigt, at denne Professor netop var den Mand, der blandt andre skulde opdrage de unge Studenter til deres Studier ved Universitetet. Den Mand, der skulde indivi de unge Studenter i Søgen efter Sandhed — han er Filosof —, satte kritikløst sit Navn under Løgnehistorier.

Jeg skal ikke kommentere dette, jeg skal blot fremhæve Kendsgerningen. Ingen blot nogenlunde intelligent Mand kunde undgaa at gennemskue det, ingen blot nogenlunde moralsk funderet Mand kunde tænke sig at lade sig paavirke af en Adresse af den Kaliber, og det taler til Ære for den højtærede Forsvarsminister, at han selvfølgelig heller ikke har ladet den paavirke sig i nogen Grad — det vilde være langt under en Ministers Værdighed.

Dernæst vil jeg gerne gøre en Bemærkning om Lovforslagets Formaal. Man taler om den politimæssige Opgave, og jeg maa erkende, at jeg tidligere har været noget betænkelig ved denne Formulering; men efter at jeg til min store Glæde har set, at det, der er foregaaet i Manchuriet, hvor Japan har haft nogle Divisioner ovre, og hvor der er blevet udkæmpet hele Feltslag, kan komme ind under det moderne Demokratis Opfattelse af politimæssige Opgaver, tror jeg ikke, der er megen Grund til at skændes med de Herrer om denne Formulering, for videre end til Foretagender af tilsvarende Omfang tror jeg aldrig, den danske Forsvarsmagt vil kunne drive det.

Den særlige Anledning til, at jeg har taget Ordet, er dog en Udtalelse af den højtærede Udenrigsminister. I et af de Radio-Foredrag, hvis Upartiskhed vækker saa almindelig Beundring, har Udenrigsministeren udtalt som sin Anskuelse, at det, der for Tiden foregik nede i Genève, var vel egnet til at berede Vejen for dette Lovforslag, det maatte gøre Modstanden mod det mindre herhjemme. Jeg har jo haft Anledning til at følge Forhandlingerne i Genève, og jeg maa sige, at jeg har det stik modsatte Indtryk. Jeg havde ikke været dernede ret længe, før jeg til min Glæde saa, at det, denne Konference satte sig som Maal, var at sætte ind mod de særlig offensive Vaaben, det var Tanks, det var de langt udgaaende Undervandsbaade, de store Slagskibe, Flyvemaskinerne, Giftgassen, og det var det svære, bevægelige Artilleri.

Jeg lægger særlig Vægt paa dette, at det var det svære, bevægelige Artilleri, man satte ind paa at faa afskaffet. Se, det er